

באות אכל קצווי תבל

אבל לא כועסים אם את אומרת לא. הם פשוט מושכים בכתפיים ואומרים: טוב, אז לא היום. אולי מחר."

אחר־כך עברה אן לבית־החולים המקומי, עסקה באירגון הספרייה הרפואית ובעבודות דומות, תמורת אוכל ולינה. היא היתה מאושרת באמת. החבר שלה מאמריקה הגיע גם הוא בעיקבותיה, והשניים בילו יחדיו שלושה חודשים מאושרים תחת השמש האילתית. כשעזב אותה הרגש, כדי לדבוק באמריקאית אחרת, כבר הוכתה אן במחלה הישראלית, החליטה להישאר לפחות לחצי שנה נוספת. היא עברה לתל־אביב, מצאה לה את אחד מן המלונות המזוהים בארץ: מעון ידידי־הקיבוץ, בהנהלתו של דוב שמריהו. לפני שנים, הכירה הארץ כולה את שמו של דוב שמריהו. קראו לו או ברליה. באותם חדרים בהם הוא מאכסן כיום את אן ואת חברותיה, באותו מלון אליו שולחת כיום לישבת התיירות הממשלתית אורחות צעירות מחו"ל, שהפרוטה אינה מצוייה בכיסן — ניהל ברליה את בית־הבושת הפופולארי ביותר במדינה.

4 נערות על הריצפה

לא הרחק ממעונו של ברליה, ברחוב הירקון 120, נימצאת האכסניה. גם שם המחיר הוא שלוש וחצי לירות ללילה וגם שם מלאים החדרים בנערות צעירות מעבר־לים. אלא שבהשוואה אליה, ביתו של ברליה הוא מלון סוג א': בחדר קטן, דחוס־מיזונונים השטוחים על הריצפה, מתגוררות ארבע נערות: אוסטרלית אחת, שתי אמריקאיות וצרפתייה.

פולט מקדניאלס (23), היא כושית טהורה. למיטב ידיעתה, לא זורמת בעורקי רגליה הנאות אפילו טיפה אחת של דם יהודי. אבל פולט קראה את אכסודוס. למעשה, היא קר־אה את הספר עִב־הכרס חמש פעמים רצופות. מייד אחרי המלחמה, הופיעה פולט בישראל.

איבדה בישראל אהבה ישנה אחת — אמריקאית — ומצאה המון חדשות. בשבוע הבא תיכנס לאולפן, ותישאר בארץ.

גם היא התחילה את דרכה הישראלית בקיבוץ: גם היא לא החזיקה שם מעמד זמן רב. באילת — לשם ירדה לאחר־מכן כדי לשמש מוזגה, למאחרי הדולפקים של הדיס־קוסקים ג'והני הביטינק והסלע האדום — היתה לפולט הצלחה עצומה בין גברים. צבע עורה השחום היווה אטרקציה בלתי רגילה: כולם היו בטוחים שמספיקה רק קריצת־עין אחת כדי להכניס אותה למיטה, וכולם השתגעו ללמוד, על בשרה, את מיסטורי הסכס השחור. אלא שפולט לא היתה מוכנה לתת שיעורים בסיטונות — רק ליחידים. "בכל הארץ הזאת", היא מס־בירה בחיוך בוהק, "לא מצאתי יותר משלו־שה גברים ששויים את המאמץ."

ג'יבור ישראלי משה!

טרי ג'וטר (18), שכנתה של פולט מן המיזרון שמימין, הגיעה מארצות־הברית

אלין

עזבה את הארץ ביום שני האחרון, אחרי שורה של חזיונות ניפלאות עם גברים ניפלאים בישראל המופלאה. "שערי בני־פושט", טענה במרירות עמוקה, "שהייתי כאן בארץ שלושה

שערי בני־פושט. טענה במרירות עמוקה, "שהייתי כאן בארץ שלושה חודשים תמימים, ואני מוכרחה לעזוב את המקום הניפלא הזה דווקא שלושה ימים לפני מועד מיצעדו של צה"ל — כל הצעדים ש־אחזה אלין כדי להישאר עוד ימים ספורים בארץ — ניכשלו.

פשוט, כדי לפגוש את היהודים הגיבורים, ולא היתה זו אשמתה כלל שבאילת הצליח מישוהו לנוב את כל המחאות־התיירים שלה. כך או אחרת, היא נותרה על החוף שבכיס־מיכנסיה מטבע מבהיק של 10 אגורות.

"בשירד הלילה, ירדתי לחוף, אל המדורות שבערו שם", מספרת אלין, "ישבנו שם אני שים, ישראלים וזרים, אכלו פרוסות־לחם עם בשר מקופסה. הם נתנו גם לי, בלי לשאול שאלות. אחר־כך שרו.

"מישהו עבר סגריה עם ריח מתקק — וככה עברו שעות. בלילה ישנתי באחד האוהלים הפרוצים לרוח, עם עוד בחורה ושני בחורים. הבחורה היתה דרום־אפריקאית; הבחורים — ישראלים. זה שהייתי עם אחד מהם — קראו לו רמי, והוא סיפר שהיה טאנקיסט במלחמה — זה לא היה משום שנתן לי אוכל ומקום לישון. פשוט רציתי לחיות איתו, משום שהיה כל כך נחמד וגדיב וידידותי.

"זו לא היתה אהבה, או משהו כזה. סתם ידידות, ואולי קצת הערצה לישראלים. אם לא הייתי תיה איתו — בטח הייתי מוצאת לרדת כל ערב לחוף, לשבת ליד המדורה, לעשן, לשרי — ולבלות את הלילה באוהל עם רמי והחברים שלו.

"אני חושבת שאלה היו הימים היפים ביותר בחיי, וכי הישראלים הם העם הכי ניפלא בעולם."

הסבירה זאת מאגדאלנה, נערה אמריקאית שעשתה שבועות אחדים בקיבוץ רוחמה: "אצלנו היו החבריה ובעיקר המתנדבים — מסוממים כימעט כל הזמן. עד שמישהו מן הקיבוץ הלשין, ואז באה המשטרה מבאר־שבע ועשתה חיפוש. מול שאצלי בדיוק לא היה חומר. אחרת היו אוסרים גם אותי ומגרשים אותי מן הארץ."

***

ערבי השיש וג'אן

איצד המתנדבים המצויים כיום את ישראל מהווים הסמים — ובייחוד השיש הזול — חלק נכבד מן ההווה הישראלי. הם מעשנים אותו בגלוי, כשם שאינם מסתירים את חזיונותיהם האלוציגנטיות עם לסיד ושאר סמיה־הזוויה.

למעשה, היא אשר הציגו סמים אלה לראשונה בישראל, ממשכיכים להטיף להם בלהט חלק מן המרד של בני־הנעורים. ואיך דברים אמורים דווקא בהיפס או ביטניקים: אן, שהיא מורה במיקצועה ונערה יהודיה טובה באופייה, אינה מרבה לעשן בישראל — רק משום שאינה מחבבת את הגירסה המקומית של המאריהואנה. לגבי האחרות, שאינן בררניות, כמוה, משמשים ערבי העישון והג'אן לחם־חוק.

דוגמה טיפוסית היא אלין צ'ארני, בת 23 מלוס־אנג'לס. אלין היא אחות, בת להורים יהודיים, שבמקום להתחנך להעניק נכדים להוריה החליטה להסתובב קימעה בים הגדול. היא טיפסה ועלתה על אוניית־משא של חברת אל־ים. שהביאה אותה, מטבע־הדברים, לישראל.

אלין איננה ביטניקית, אפילו שלצורך־המסע היא לובשת מיכנס־גינס מרופטים במקצת ומעיל־רוח מסורבל. היא באה ארצה,

דרך איסטמבול. אומנם היא באה ארצה כדי למצוא לה גיבור ישראלי משלה, אך נפלה, משום־מה, לחיקו של גיבור אחר לחלוטין — ג'והן, מנגן באנג'ו ניפלא — ועיוור לחלוטין.

ג'והן פורט על כליה־היתרים שלו ושר בקול באריטון ערב במורגרי ומול מלון דן. עד שבאים השוטרים ומגרשים אותו. מן הכסף המצטבר בכובעו משלמים הוא וטרי את שכר־הלינה בחור העלוב המכונה הא־סניה, וקונים לעצמם מנה פלאפל, או לפעמים סטייק בפיתה. הם מאושרים כך, שניהם, אוהבים את הארץ ואת אנשיה.

לג'והן לא מפריעה כלל העובדה שבעל־האכסניה, שלמה הדרי, לא שילם את שבוען החשמל — ושחצית החדרים חשוכים. האכסניה ברחוב הירקון היא באמת מקום מזור. בזמנו הצליח בעל־הבית, שקנה בפרוטות את הבניין המט לנפול להניס חלק ניכר מן הדיירים, בדרכים שרק בעל־בית מנוסה ודע אותן. הוא התכוון לשפץ את המקום, אשר כבר אז לא התאים למגורי־אדם, להשכירו מחדש תמורת דמי־מפתח גבוהים.

אך משהתברר לו שאין דיירים רבים הקופצים על המציאה, בגלל הסביבה המזו־נחת — הפך את הבית למלון סוג י"ז לנוקקים. בין אלה שבאו לגור שם, רובם ביטניקים תוצרת־חוף, נימצאו רבים שנוקקו גם לחשיש, והאכסניה הפכה לאחת ממאורות הסמים החברותיות ביותר בעיר. רק סיקוק משטרתי חזק ופשיטות אחרות של שיתלק־הסמים־המוסר שנסתיימו במאסרים, הורידו את החשיש האמריקאי ואת הלסיד למחתרת. רובם של המעשנים קנו להם שביתה בקיבוצים, לשם כימעט ואין ידה הארוכה של המשטרה מגעת.